

РОМАН КУТОВОЙ ВЪЛШЕБНИК

Превод от руски: Александър Димитров, 1988

chitanka.info

Летях над мъничка рекичка на височина половин метър. Напоследък изобщо предпочитам да се движа над рекички. Първо, тук няма вятър, който да пречи на спокойния полет — дърветата по брега са отлична защита. Второ, не понасям височината, а над рекичката можеш да си летиш ниско, без да се опасяваш, че ще налетиш на някой храст. И трето, тук почти не идват хора, рядко се случва някой да наруши моето уединение.

Скоростта на полета ми се равняваше например на лек бяг — ето защо, като следвах извивките на реката, не забелязах навреме лодката и си ударих болезнено крака в нея.

В лодката седяха две момчета по на четиринадесет — петнадесет години. Онзи, дето се трудеше над веслата, бе слаб и висок, а огромната му рижа четина сигурно от началото на лятото не бе виждала гребен. Веднага го нарекох Рижия. Другият бе почти пълна противоположност: среден на ръст, с бронзова кожа, як. Носеше доста избелява моряшка фанелка и аз го кръстих Моряка. Моряка седеше на кърмата и държеше руля.

Рижия гребеше доста енергично, от което ударът се получи бая силничък.

— Отваряй си очите! — развика се Рижия на Моряка. — Като си седнал зад руля, недей да блееш!... — Той внезапно млъкна, като видя, че Морякът не обръща внимание на виковете му, а удивено и нащрек гледа покрай него. Рижия се обърна и също зяпна. Имаше защо: виси човек над водата и си трие ударения крак.

— Боли ли? — попита Моряка.

— Търпи се — отговорих.

— Заповядайте, седнете — предложи Рижия.

— Благодаря. — Седнах на пейката, като преместих встрани разните му там риболовни принадлежности. — Напразно сте дошли тук. Рибари тук няма, не кълве.

— Една вече уловихме — ехидно каза Моряка, като преценяващо ме гледаше. — Както и да е, да се запознаем. Аз съм Женя. На него му викат Слава. А вашето име?

— Вълшебник — представих се и солидно загладих гънките на черния си халат на бели звезди.

Момчетата се захилиха.

— Не сме малки вече — каза Слава — Рижия.

— И ние четем това-онова — добави Женя — Моряка.
— Кажете ни — предложи Слава. — Ама само на нас. Честно, ние сме като гроб.
— Какво? — усмигнах се. — Какво да ви кажа?
— Еее... — обиди се Женя. — Срещаме тук брат, значи, по...
— Извинете — прекъснах го, — интересно, че какъв брат срещате, значи? Ние май не сме роднини.
— По разум, разбира се! — звънко завърши Слава. — Отдавна ли сте на Земята? Откъде сте долетели?
— На Земята съм вече от няколко хиляди години — отговорих.
— Коренен жител съм. Нима не четете приказки?
— Ааа-не — поклати глава Слава.
— Ние предимно фантастика четем — каза Женя. — Разбираме... — Той дълбоко си пое дъх. — Земяните още не са достойни за контакт.
— Вижте какво, момчета! — възмутих се, като разбрах, че не ми вярват. — Ама аз съм Вълшебник! Земен!
— Да-да-да — проточи Женя.
— Ясно-ясно — добави Слава. — Бива си я конспирацията ви.
— Сега ще ви докажа — твърдо казах аз.
Превърнах се в голяма черна котка и за по-сигурно няколко пъти кански измяуках.
— Е, как е, става ли? — попитах ги, когато отново приех своя образ.
— Превъплъщаване — унило каза Женя.
— Това във фантастиката го има под път и над път — потвърди Слава.
— Добре де. Гледайте!
Станях и се издигнах на тридесет метра във въздуха. Направих кръг над рекичката, върнах се и седнах на пейката.
— Ето това е. Вълшебна сила.
— Антигравитация — бавно каза Женя.
— Вече сме чели за това — добави Слава.
Замислих се за момент: с какво бих могъл да ги удивя?
— Ей онова, сухото дърво — посочих им на брега, — виждате ли го?

Заповядах мислено на дървото да се запали. Огънят бързо заляза клоните и аз успях да забележа, че момчетата донякъде се позаинтересуваха. Заповядах на огъня да угасне и зачаках оценката им.

— Пирокинеза — каза Женя. — Откъде казахте, че сте?

— От Сириус? Алфа на Кентавър? От Алдебаран? — поде Слава.

Изчезнах и мигновено се появих на следващия завой на рекичката. После отново изчезнах и се появих на предишното си място на пейката.

— Телепортация — обясни Женя.

— Нула-преместване — преведе Слава. — Старо и познато.

— Само времето не закачайте — предупреди ме Женя. — Ще докарате някой дъжд, после три часа не можем да изсъхнем.

Трескаво се напругах: как да убедя момчетата. Да си тръгна ей-така — честта не ми позволяваше: вълшебник ли съм аз, или не, а?! Имах само едно, последно средство.

— Хоп!... — И аз протегнах на момчетата дузина книжки от серията „Библиотека на съветската фантастика“. — Ваши са!

Видях как светнаха очите им от радост.

— Да, това само вълшебник може — каза Слава.

— И при това — истински — добави Женя.

Но аз още мога да чета мисли. Заради книжките само си дадох вид, че ми вярват. Е и аз — в отговор — също се направих, че им повярвах. Защо не, честта ми е спасена и мога да се сбогувам.

Станах, магнах им с ръка и полетях нататък.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 9/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.